

bemandet af lutter Frivillige. Jeg har selv ved en anden Leilighed høvt 4 Mennesker i min Ænefte, af hvilke den ene var Kontorist, som gif frivillig ud og frelst et Skibs Besætning, rigtig nok efter at der var traadt nogle behjærtebe Fiskere til, derimellem en gammel 74aarig Lods, som sagde, at fremmede Folk skulde ikke gaa ud der fra Kysten, uden at han vilde dele Faren med dem. Saaledes er der mange Exempler paa, at der fra Redningsvæsenets Side ikke allevegne gjøres, hvad man kunde vente. Jeg kan ikke Andet end i al Ærbødighed henstille til den høitærede Minister, at man ikke ubetinget kan bygge paa de officielle Rapporter. Thi man maa vel erindre, at de, som affatte Rapporterne, ikke med deres bedste Villie kunne forhindre, at de Meddelelser, som tilflyde dem gjennem de handlende Personer selv, faae den Farve, som disse ønske, at de helst skulle have; det kan ikke forhindres. Chefen for Redningsvæsenet var ikke tilstede ved denne Leilighed, Politimesteren, der bor 2 Mil derfra, som naturligvis først sent tilstede, de vare altsaa ikke personlige Vidner til Noget, men modtoges deres Indryk gjennem de handlende Personer. Hvis der er Styk, skal den jo ligge paa disse. En saadan Meddelelse kan man altsaa ikke betragte som uhibet. Jeg ønsker ikke at fremsætte hverken nogen Bestyrling eller nogen Insinuation mod nogen bestemt Person, men jeg tillader mig med Varme at henstille til den høitærede Minister, at han ikke maatte ville nøies med de Underfølgelser, han faar gjennem disse forfæjellige Rapporter. Der er i Bladene nævnt Mænd, som ere traadte frivillig til og have tilbudt sig paa lignende Maade, som jeg nævnte, at jeg selv har været Vidne til. Lad saadanne Mænd komme frem, som have været paa Stedet og have staaet som uhibede Mænd, kun beaanbede af menneskelig Følelse og Deltagelse for de Ulykkelige, lad os høre deres Udtalelser ved Siden af de officielle og se, om de ere i fuldstændig Samstemning. Jeg skal bringe i Grindring, at da Skibet var slaaget i Stykker, og Mandstabet kæmpede med Bølgerne, blev der sat en Fiskerbaad ud for at redde en Mand paa et Bragstykke, men kan man sætte en Fiskerbaad ud, efter at Stormen var flegen, — den naaede omtrent paa denne Tid sit høieste Punkt — for at redde een Mand, hvorfor kunde man saa ikke sende Baaden ud, medens Skibet var helt, og Stormen mindre stærk? Det Spørgsmaal, synes mig, ligger saa nær. Fra de to fphligere Fiskerbyer laa der jo Fiskere indtil halvaanden Mil ude i Havet og fiske, medens Skibet i 4 Timer blev slaaget i Stykker. Kunde de lade Baade gaa ud i Havet for at fange Fisk, kunde de vel ogsaa gjøre det for at frelse Mennesker. Mig forekommer det, at der foreligger saadanne Data, at man ikke kan nøies med de givne officielle Dplysninger. Jeg spør

mig forvislet om, at, naar den høitærede Minister kommer til Kundskab om disse Enkeltheder, vil hans eget Hjerte og Interesse for Sagen drive ham stærkere end nogen Opfordring fra min eller Thingets Side, og derfor har jeg troet at burde drage dette frem. Jeg vil ikke fremsætte Insinuationer eller Bestyrlinger mod nogen bestemt Person, men Et forekommer mig klart, og det er, at Redningsvæsenet ikke har været saaledes organiseret, forberedt og indøvet, at man i Handlingens Time stod med Apparaterne klar til at handle, og det er netop det, som det kommer an paa. Jeg skal bringe i Grindring, at da den af mig her i Salen tidligere fremdragne Mand, Kontrolør Bolvig, ledede Redningsvæsenet der paa Kysten, kjendte man intet saadant Tilfælde som dem, af hvilke jeg har fremdraget flere, hvor man i længere Tid saae Mandstabet i Dødsangsten forgjæves raabe om Hjælp og gaa til Grunde uden at faae nogen. Jeg har her tidligere fremdraget, at de Mennesker kunne tælles i Hundredtal, som ere blevene frelst ved denne Mands Energi og aandelige Paavirkning af den hele Befolkning, han havde til Disposition. Men siden den Tid er der efter min Opfattelse — det er et Indryk, som jeg ikke tør fremsætte positivt afgjort, men jeg har dog længe levet der paa Kysten og har været tilstede ved Strandinger og har saaledes selv høvt Leilighed til at erfare Noget — kommet en vis Sløvhed og Mangel paa Energi, der naturligvis er det Færligste, der kan indsnige sig. Jeg har ingen Tvivl om, at hvad enten der fra den ene eller den anden Side er blevet Noget forsømt, har det ikke været af Mangel paa god Villie, men kun, fordi der ikke har staaet en saadan levende Mand som Bolvig i Spidsen for Folkene, som har beaanbedt dem, som i Tide har indøvet Mandstabet og meddelt dem saadanne Instruer og Forholdsregler, som de skulle tage, saa at, naar Begivenheden indtraadte, hver Mand vidste, hvad han havde at gjøre, og handlede hurtig og energisk. Der er fremsat i Aviserne saa mange Ting, som jeg ikke her vil fremdrage, fordi jeg heller ikke ubetinget tror paa alle Avisernes Beretninger, i saadanne Fremstillinger kan der være megen Overdrivelse; men jeg tror, at der er Anledning for den høitærede Minister til ad andre Veie end gjennem de almindelige officielle Kilder at søge at komme til Kundskab om, hvorvidt virkelig Alt med Hensyn til Redningsvæsenet er i en saadan Tilstand, som han forudsætter. Det var det, jeg ønskede at fremdrage. For mig staaer det som Rigsdagens og Regjerings første Pligt at se efter, hvad der har været i veien med Redningsvæsenet. Det er Statens og vort Ansvar, naar det ikke er i den rette Orden.

Berg: Jeg vil begynde med en Tak til de ærede Forespørgere, som have givet os Leilighed